

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2013, Marina Bulatović Barny
Copyright@ za ovo izdanje 2013, Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00540-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Marina Bulatović Barny

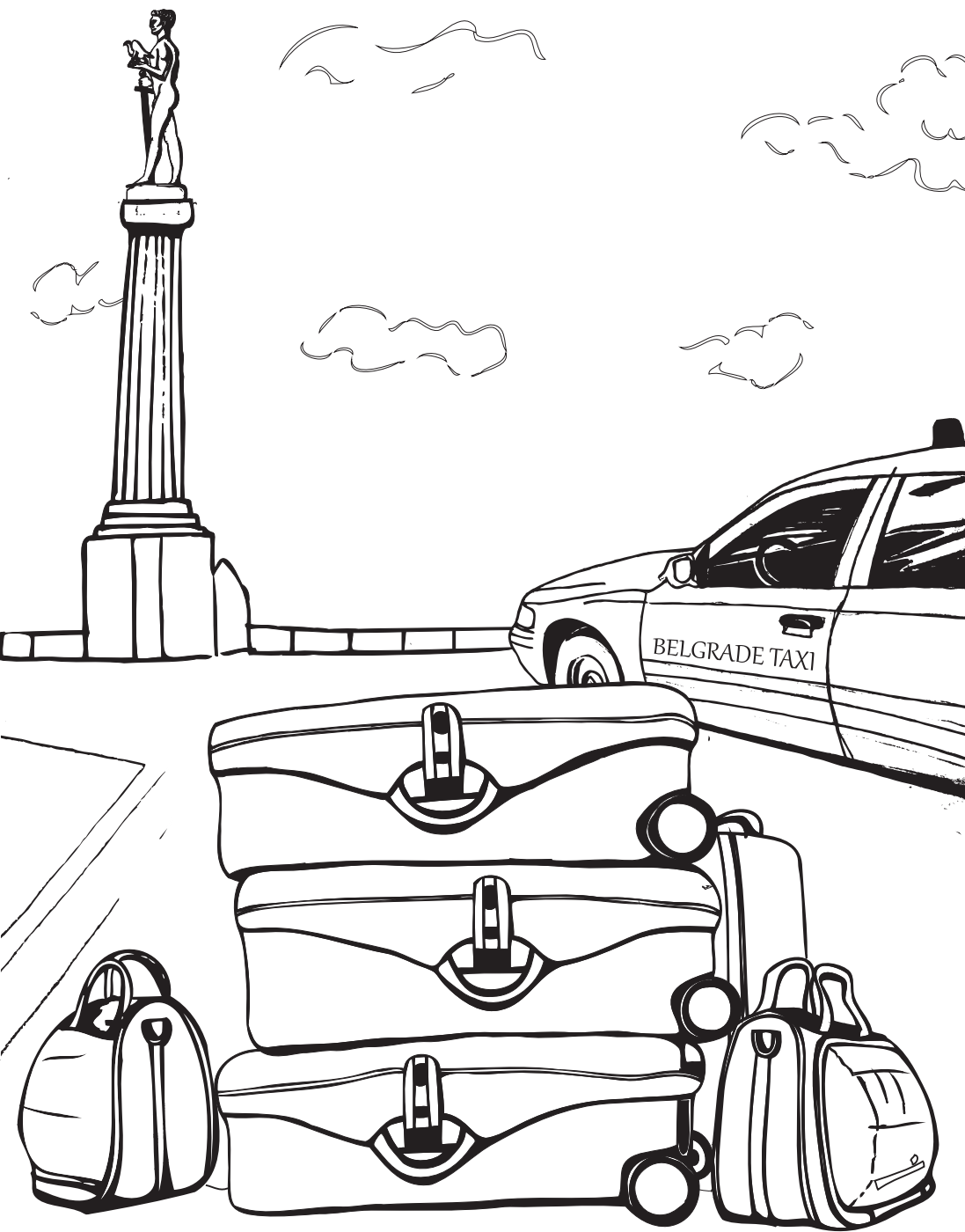
NINA OD ARABIJE

Beograd, 2013.

*O ljudi,
Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo
i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali.*

Kur'an – Sura 49 – sa arapskog preveo Besim Korkut

Zbogom, Beograde!

Srbija,

19. decembar 2007. godine

Ulazim u kuhinju, gledam stari zidni sat sa dugačkim klatnom. Moram na vreme da pozovem taksi do aerodroma, bar dva sata ranije, jer, ako uletim u gužvu, mogu da zakasnim. Došao je i taj dan. Odlazim.

Koferi su spremni, a sa radija dopire muzika koju prekida razdragani glas voditelja: „Dobar dan, dragi slušaoci! Danas je Sveti Nikola, najveća srpska slava! Svima koji danas slave – čestitamo, sa željom da u njihovom domu bude puno radosti i topline. Pred nama je još jedan hladan decembarski dan. Sneg i dalje pada, duva jak severozapadni vetar, a temperatura, kažu meteorolozi, neće preći jedan stepen iznad nule. Zbog gužve koja se očekuje u celom Beogradu, potrebna je pojačana opreznost u saobraćaju. Ukoliko danas negde putujete – ne obazirite se na loše vreme! Sveti Nikola je zaštitnik moreplovaca i putnika.“

Glas voditelja iščezava i ponovo se čuje neka lagana muzika. Žamor odjekuje beogradskim ulicama. Probijajući se kroz krupne pahulje snega, ljudi hitaju na slavu kod kumova, rođaka, prijatelja ili komšija, noseći crno vino, velike bukete cveća, bombonjere sa marcipanom ili višnjom.

Virim iza zavese, a misli mi lutaju...

Ne pamtim slave iz detinjstva, a mora da se i tada slavilo. Odrasla sam u Jugoslaviji u vreme kada su se neke stvari radile tajno: čitale

zabranjene knjige, slušali „Slobodna Evropa“ i „Glas Amerike“, kritikovao komunizam i maršal Tito, održavali kontakti sa emigracijom koja je bila za povratak Kralja Petra II Karađorđevića...

I ja sam imala svoje male, a opet tako velike tajne: nisam volela da nosim naočare – stavljala sam ih u džep čim nestanem iz maminog vidnog polja. Sanjala sam da odem u Ameriku... da šetam ulicama Njujorka... da živim na Menhetnu... da budem slobodna... „Kad porastem, biću Amerikanka! Nekom greškom rođena sam ovde!“, uzvikivala sam po kući, a mama je vrtela glavom brinući se da me ne čuje komšija koji nosi rusku kapu i često citira Staljina.

Naša zemlja je bila nesvrstana – nije pripadala ni Istoku ni Zapadu. Stajali smo između velikih sila, na vetrometini, negde na pola puta... Tata je slušao „Radio Moskvu“, pevušio tužne ruske romanse i ponekad pio votku, dok bi mama grickala francuski sir i pila vermut, maštajući da joj, negde na Azurnoj obali, Sinatra tiho peva šlagere „na uvce“.

Dva puta godišnje mama nas je vodila na Zapad, u Trst – po letnju i zimsku garderobu. Uveče bismo se u voz, a ujutru, još uvek pospane i pomalo raščupane, osvanule bismo na severu Italije. Bio je to najlepší grad koji pamtim, grad koji je obeležio Mašino i moje detinjstvo. Tu smo pojele prvu picu i pile najlepší kapučino na svetu. Kupile prve farmerke, crvene starke, kostim Indijanca za školski maskenbal i ploče – Boni Tajler, ABBA, Blondi ... Filmove „Briljantin“ i „Grozница subotnje večeri“ gledala sam bezbroj puta i samo zbog Olivije Njutn Džon prepešačila sam ceo Trst, u potrazi za uskim crnim pantalonama, izgledajući kao mladi lovački pas koji neumorno goni zeca.*

Pomeram zavesu, gledam kroz prozor niz ulicu – sneg i dalje pada. Beograd je lepo okićen, svetlucaju lampioni kao svici na livadi moga dede. Uskoro će i Nova godina. U daljini čujem muziku,

* Moja omiljena pevačica Debi Hari rođena je 1. jula na Floridi. Rak je u horoskopu – baš kao i ja! 1. jula rođena je Ledi Dajana. Obožavam horoskop i čitam sve od A do Š što pronađem o svom znaku. Astrologija datira iz V veka pre n. e., iz Vavilona, odakle se prenosi u staru Grčku i Rim...

trubače... U vazduhu se oseća uzbuđenje, praznična atmosfera koja naprosto mami da kupujete ukrase i konfete, odela i košulje, cipele sa visokim potpeticama i haljine. Da se radujete što zauvek odlazi stara i dolazi Nova godina, puna neizvesnosti, ali i nade koja muti razum i vraća veru u bajke i srećne završetke.

Novu 2008. neću čekati sama. U ovoj, koja ostaje za nama, udala sam se i odlazim. Filip me nestrpljivo očekuje na aerodromu u Damamu. Sve je dobro – baš kao u bajci. Mada, dugo vremena nije izgledalo da će tako biti.

Negde posle tridesete počela sam da se pribojavam novih godina i praznika. Netremice bih gledala u kalendar i jedva čekala da prođu ti dani kada se porodice okupljaju oko ukrašene jelke, razmenjuju poklone i večeraju za bogatom trpezom, dok su, istovremeno, usamljeni ljudi poput mene – još više sami. Ti dani bi se razvlačili unedogled, prolazeći u grozničavoj čežnji za dobrim mužem, slatkom decom, prostranom kućom, zelenom baštom i Lesijem, vernim škotskim ovčarom, žuto-bele boje.

Dobro je što odlazim – neću više morati:

- da radim 31. decembra,
- da se javljam klijentima koji imaju nešto važno i neodložno da mi kažu poslednjeg dana stare godine,
- da (panično) telefoniram drugaricama pokušavajući u poslednjem času da nađem društvo za provod,
- da smišljam šta ću obući,
- da pijem šampanjac i kada mi nije do toga,
- da se lažno osmehujem i plešem,
- da se fotografišem sa Deda Mrazom,
- da posle ponoći, sama, zovem taksi...

„Halo, taksi, molim vas jedno vozilo – Balkanska 3... do aerodroma... Dobro, pozvaću kasnije.“

Spuštam slušalicu. Dišem duboko. Ako je bilo suđeno da se udam – suđeno je i da stignem na avion. Dok pokušavam da savladam paniku, čujem zvono na vratima.

„Nina, sve je u redu. Došla sam. Stižemo na vreme“, s praga uzvičuje Maša. Mašenka... Moja sestra...

Promrzlim prstima otresa sneg sa kaputa i smeška se. Čini mi se da je i ona nervozna. Sumnjičavo gleda u moje kofere i zabrinuto pita:

„Koliko kilograma smeš da poneseš?“

Stvarno me nervira! Koga je briga za prtljag i kofere? Ponela sam samo letnju garderobu, desetak tašni, isto toliko sandala, naočare za sunce, pidžame, nakit, uramljene fotografije, omiljene filmove, knjige... Pa, ja se selim! Odlazim! Nadam se da će taksista doći. Platiću mu dvostruko – samo da se već jednom parkira ispred zgrade i ponese kofere.

U kolima – tišina. Maša lista časopis, a ja preturam po tašni. Proveravam jesu li tu pasoš, avionska karta, mobilni i platne kartice. Velike bele pahulje, satkane od najlepše čipke, lete svuda oko nas. Ali taksista uopšte ne primećuje ovaj prizor zimske idile. Uključuje brisače i počinje da gundža zbog gužve. I on danas ide na slavu, nervira se što neće stići kući na vreme. Žena će biti ljuta ako opet zakašni. Ona nije strpljiva i ne voli da čeka.

„Ko čeka, taj dočeka“, izgovaram prvu rečenicu koja mi pada na pamet, u želji da mu popravim raspoloženje. „Evo, pogledajte mene, odlazim iz Srbije! Čekala sam taj dan četrdeset godina i dočekala. Udala sam se pre tri meseca!“, neoprezno, gotovo lakomisleno, poveravam se nepoznatom čoveku, otkrivajući mu svoje prave godine, pa nastavljam da pričam, iako me niko ništa nije pitao.

„Okrećem novi list! Dosta je bilo devojačkog života, putovanja po svetu, konferencija za štampu, agencija i clijenata. Filip me čeka u Damamu. Počinju naš zajednički život i medeni mesec.“

Taksista namešta retrovizor, kao da želi da me osmotri bolje i pita: „A, gde ti je taj Damam?“

Veselo odgovaram: „U Saudijskoj Arabiji!“

„Vozim već dvadeset godina, ali nikada nisam čuo da neko iz Beograda ide da živi u tu Arabiju. Slave li oni Novu godinu?“

Sležem ramenima, potpuno zbunjena ovim pitanjem. Iskreno, o toj zemlji ne znam gotovo ništa. Filip je dobio posao, otišao je odmah posle naše svadbe. Dobio je veliki stan i službeni auto. Iako je decembar, vreme je tamo lepo. Oko tridesetak stepeni. Živećemo u kampu rezervisanom „samo za strance“. Tu su Amerikanci, Kanadani, Englezi, Libanci, Filipinci... Ima i jedan Srbin iz Engleske. Filip je Srbin iz Kanade, ima kanadski pasoš, a ja ću biti jedini stanovnik kampa sa srpskim pasošem. Gotovo da uživam u tom čudesnom otkriću.

Misli mi prekida ljubazna službenica na šalteru „Lufthanze“:

„Imate višak prtljaga. Hm. Devetnaest kilograma“, učtivo me obaveštava i predlaže da izvadim taj „višak“.

Nemoguće! Zar ništa ne razume? Ja se selim, odlazim. Sve, baš sve u tim koferima mi je potrebno! Nema viška.

Tražim šefa da mu objasnim „svoj slučaj“. Na prvi pogled i on je ljubazan, smeška se, trudi se da me razume... Obraća mi se prijatnim, profesionalnim tonom. Ali dok pričam – u njegovim očima nazirem dosadu. Mrzovoljno raspoloženje. Trepće i gleda negde mimo mene, u daljinu. Streljam ga pogledom, maestralno glumeći ravnodušnost. Na kraju plaćam višak prtljaga, pa konačno Mašenka i ja gledamo kako moji koferi najpre skakuću, a potom i nestaju na pokretnoj traci.

Odlazimo u obližnji kafić. Naručujemo kapučino i ćutimo. Ostale smo bez reči. Ili, se možda nadamo da će tako rastanak lakše proći.

Tu nelagodnu tišinu prekida zvono mog mobilnog telefona. „Dobar dan. Treba mi Nina Bulat. Ovde Pavle Obradović. Dobio sam preporuku i vaš broj od grofa Višackog. Želeo bih da radite promociju moje knjige... Odlazite? Zauvek? Pa, šta sada ja da radim?“

Sležem ramenima, kao da može da me vidi, a razgovor ubrzo završavamo.

Još pola sata do poletanja... To je to! O tome smo sanjale, i Maša i ja. Naši snovi, za samo pola sata, postaju stvarnost. Kao na filmu!

Trebalo bi da smo srećne, kao glumice kojima se ukaže prilika da igraju sa Al Paćinom.

Maša, moja mlađa sestra, ima muža i dva dečaka.

Konačno ću i ja imati svoju porodicu i to baš onda kada su me svi otpisali.

A, desilo se to iznenada, prošle godine.

„Šta ima novo? Kako ljubav?“, godinama uporno pitaju moje tetke, ujne, komšinice, udate drugarice, koleginice... Gledaju me očima prepunim nade i neke skrivene strepnje, nestrpljivo čekajući moj odgovor. Strašno su me nervirale. A onda, prošle godine, kao da su se umorile. Prestale su da pitaju. To me je nerviralo još više. *Digle su ruke, ja sam otpisana! Svi su se pomirili sa činjenicom da ću zauvek ostati sama – žena sa karijerom. Mora i to neko da bude. Uloge su podeljene... Tako je suđeno...*

Svi su verovali u to, osim Mašenke i mene. Nikada nismo glasno pričale o tome, sanjale smo zaverenički, u tišini, taj san o mom venčanju: o beloј haljini, velikoj torti, okićenim svatovima i muzici u čijem ritmu igramo kao kada smo bile male...

I danas smo zajedno, na aerodromu, zbunjene i pomalo uplašene, mada tom strahu ovde zaista nije mesto. Iz Evrope odlazim u Aziju, sa Balkana na Bliski istok, iz Srbije u Saudijsku Arabiju... Šta je tu strašno?

Strašno je samo ono što je nepoznato, a mi već znamo da u Saudijskoj Arabiji:

1. Žene ne voze kola.

U redu, ne volim da vozim, zvaću taksi...

2. Muškarci nose dugačke bele haljine i marame na glavi, a žene elegantne crne abaje* i marame.

Misliću o tome sutra...

3. Pet puta dnevno se mole i tada sve staje. Zatvaraju se radnje, apoteke, restorani, kafići...

Dobro, sačekaću da molitva prođe...

* Abaja je crna dugačka haljina koju oblače žene u pojedinim islamskim zemljama. Tradicionalne abaje imaju duge rukave i nemaju dekolte.

4. Nema bioskopa, pozorišnih trupa, balerina u belim haljinama od tila, ni koncerata popularnih pevača i bendova...
E, to stvarno nije u redu!
5. Imaju kralja Abdulaha bin Abdul Aziza.
Mi imamo prestolonaslednika Aleksandra II Karađorđevića.*
Možda se poznaju?
6. Imaju naftu, pustinju, kamile...
Blago njima...
7. Nema snega, a kiša pada samo nekoliko puta godišnje. Leti je temperatura i do pedeset stepeni.
Dobro! Nigde nije idealno...
8. U restoranima i kafićima slobodni muškarci sede u „singl“, a bračni parovi i žene u „femili“ sekciji.
Jasno, sedeću u „femili“ sekciji...
9. Imaju kampove u kojima žive isključivo stranci i koje čuva naoružano obezbeđenje. Stotinak kilometara od kampa gde ćemo živeti, pre nekoliko godina, dogodio se napad na strane radnike.
Preživela sam NATO bombardovanje... Valjda će mi zvezde i ubuduće biti naklonjene...
10. Nema turista, osim vernika koji dolaze iz celog sveta i idu na godišnji hadžiluk u Meku. Turistička viza se ne može dobiti.
E, to stvarno neće moći. Mašenka mora da dođe!
11. Za dobrodošlicu služe arapsku kafu i urme.
Uzeću urme...

I tako, još bezbroj informacija sakupljenih na brzinu, pred put, prolazi mi kroz glavu. Sve mi je manje-više jasno i zato nema razloga za strah.

Grlimo se i ljubimo.

Dišem duboko. Brada mi podrhtava, a oči vlaže...

Prolazim carinsku kontrolu. Odlučno koračam dalje... Brišem suze koje iznenada naviru. Tek onda se okrećem, podižem ruku i

* Rođen je 17. jula 1945. godine, u znaku Raka.

mašem – Mašenka je sada već sasvim mala, takvu je pamtim još iz detinjstva. Stoji pored prozora našeg stana, propinje se na prste – ja sam krenula u školu, a ona čeka da se vratim. Ponekad stoji na ulici, u šaci steže kikiriki, poklon od komšije. Čeka da dođem da i to podelimo.

Mlađa sestra ostaje zauvek mlađa – kada budem imala devedeset godina, Maša će imati osamdeset i osam. I tada će biti nešto mlađa.

Kada se udala, bila sam strašno ljuta na nju. Jednog jutra ustala je iz kreveta u kojem smo čitav život zajedno spavale i šaputale tajne – i otišla u Beč. Nisam bila spremna za to. Moja mala sestra se udala u dvadeset i sedmoj godini. Suviše rano, iznenada...

Ubrzo sam prestala da se ljutim. Ko još može na Mašenku da se ljuti? Bila sam ljuta na njenog muža. On je kriv! Da nije došao iz Beča da je zaprosi, ona bi još uvek bila u Beogradu i noći bismo provodile po diskotekama, zajedno sa drugaricama. Ispod prigušenog svetla, kao u transu, igrale smo do zore i pile rum sa koka-kolom. A mladići koji bi nam u toj tami izgledali kao pravi prinčevi, sa prvim zracima sunca, po nekom pravilu, pretvarali bi se u žabe. Ipak, život je bio čaroban. Jednom si mlad, željan izlazaka, muzike, udvaranja, lepih haljina... Vraćale smo se kući najčešće taksijem, sa nekoliko buketa cveća, opijene tim mirisom i komplimentima od kojih nam se vrtelo u glavi.

„Maša je lepša od tebe. I ja sam lepša! A ti uvek dobijaš najviše cveća. Zašto se udvaraju ponajviše tebi? Ne razumem... Ponekad pomislim da smo nevidljive. Sve osim tebe! Ti blesavi muškarci i ne primećuju da smo Maša i ja ušle u diskoteku. Oni samo tebe gledaju. Sledeće nedelje izlazimo bez Nine!“, skoro u jednom dahu izgovara naša drugarica Mirela, uvek na istom mestu, pred zoru, u taksiju.

Krišom otvaram prozor da izađe dim cigareta. Mirela i taksista puše, pale jednu za drugom... Gledam njen profil obasjan

slabim uličnim svetlom. Pući usne, gunda, nabira obrve, ali nije ljuta.

Bilo je tačno tako. Nisam bila najlepša, ali sam bila, na neki čudan način – neodoljiva. Međutim, to mi nije mnogo pomoglo. Prvo se udala Maša, a onda i Mirela. A ja? Ja sam čekala čitavu večnost...

I Filipu i meni ovo je drugi brak. Filip se oženio na fakultetu. Zajedno su studirali arhitekturu, učili, crtali, išli na letovanja i skijanja. A onda je ona ostala u drugom stanju. Dobili su sina. Bili su u braku dvadeset godina. Sin je završio fakultet. Još se nije oženio – neće da žuri, da ponavlja grešku svojih roditelja. Prvo diploma, posao, pa ženidba. Ima vremena...

Moj slučaj je bio daleko jednostavniji. Bila sam u braku od februara do novembra jedne godine. Samo devet meseci. Lepo kaže moja mama: „Taj brak se ne računa. Bio je tako kratak...”

Kada sam upoznala Filipa, tog ledenog februarskog dana, bio je razveden već pet godina i potpuno odlučan da se nikada više neće ženiti:

„Dosta je bilo! Jedan brak, više nego dovoljno“, rekao mi je samouvereno u telefonskom razgovoru, pre nego što smo se prvi put videli.

Neka mu bude, mislila sam.

„Ko zna, možda se oženim u sledećem životu“, smeškao se šeretski.

Jesam li mu verovala? Ne baš... Zašto bih inače prihvatila njegov poziv i došla u Toronto te hladne i nimalo prijatne zime 2007. godine kada smo se prvi put videli?

Konačno ulazim u avion. Letim za Minhen, a odatle za Damam. Vezujem pojas i isključujem mobilni. Spremna sam za novi život. Avion kreće... Zatvaram oči... U mislima se opraštam, po redu, sa svima.

Iznenada, avion je stao, a onda počeo da ide unazad. Nemoguće! Možda sve ovo samo sanjam? Možda i nisam udata? Koji avion još

ide u rikverc? Gledam kroz prozor: desetak automobila na kojima piše „Tehnička služba“ nas je opkolilo. Dolaze i tri cisterne. Uperili su šmrkove ka avionu. Ne možemo da poletimo, a pored toga, kažu, imamo i mali tehnički kvar.

Sneg bez prestanka pada pretvarajući se u led, a maleni vrabac stoji na krovu automobila, gledajući čas u zaleđen avion, čas u daljinu – u bandere i električne vodove. Zanemio od hladnoće ni vrabac ne leti. Mirno stoji na kolima „Tehničke službe“, dok mu krila sasvim neprimetno podrhtavaju.

Dišem duboko.

Ako je bilo suđeno da se udam – suđeno je i da ovaj avion poleti. Ponavljam kao indijanski poglavica ovu svoju mantru, pomalo očajavajući što ne mogu da izvedem i dimni ritual.

Uostalom, danas je Sveti Nikola, zaštitnik moreplovaca i putnika. Ništa loše se ne može desiti – tešim se i uključujem mobilni.

Telefon zvoni. Grof Višacki na vezi.

„Draga Nina, upravo mi se javio gospodin Obradović, kaže da danas putujete. Želim vam srećan put. Nemojte da nas zaboravite. Kad odete – ništa više neće biti isto. I ne zaboravite da sam, pre sedam godina, bio prvi klijent u vašoj tek osnovanoj PR agenciji... A proslava u *Hajatu*? Sećate li se, Nina...”

Naravno da se sećam. Došli su skoro svi koje smo pozvali. Više od pet stotina zvanica. Dame i gospoda iz visokog društva; TV ekipe, foto-reporteri i novinari; omanja grupa pijanih, ali pristojnih pisaca; slavna glumica dugih nogu; razbarušeni slikari; nekoliko uglađenih homoseksualaca obučenih u stilu Elton Džona...

Plesalo se uz zvuke valcera, služio se kavijar i toćio šampanjac. Zidovi su bili prekriveni starim crno-belim fotografijama, uljanim portretima i porodičnim grbom, podsećajući na davno prohujala vremena.

Te večeri grof je bio u smokingu, sa belom košuljom i leptir-mašnom. Bio je prvi i jedini srpski grof koji je u hotelu *Hajat* slavio dva i po veka od kada je njegova porodica dobila grofovsku titulu od carice Marije Terezije. Početkom XIX veka imali su oko dve hiljade

hektara zemlje, hotel *Admiral*, stambene zgrade u centru Beograda, lanac trgovina „Plava zvezda“ i istoimeni fudbalski klub, u kojem su igrali svi Višacki. Posle Drugog svetskog rata i njima je, kao i ostalim bogatim porodicama, oduzeta imovina.

Grof je diplomirao arheologiju u Beogradu, a kada je otišao u penziju, počeo je da trguje antikvitetima. Primetio je, kaže, da svi radije kupuju kod pravog grofa nego kod običnih antikvara. Piše poeziju. Napisao je desetak knjiga. Pažljivo sluša i uredno plaća moje savete, ugladen, načitan, sa mirišljavom lulom u ruci.

Dobar je čovek taj grof, samo je ponekad umeo da me izvede iz takta.

Jedva sam mu oprostila skandal sa tom balerinom i nastavila da radim za njega. Kao da poludi kada se zaljubi! Šeta ulicama glavnog grada zagrljen sa ženom ministra prosvete i zamišlja da je nevidljiv. Naivno za čoveka njegovih godina. Upropastio mi je dugogodišnji trud: sve što sam uradila za njegov ugled, palo je u vodu.

Pamtiće ga samo po tom skandalu, po užasnim novinskim naslovima: „Grof pleše u zagrljaju mlade balerine“, „Ministar greje fotelju, a grof balerinu“, „Za sreću je potrebno troje – ministar, grof i balerina“...

Fotografije na kojima se ljube ispod malog crvenog kišobrana, u neposrednoj blizini Zoološkog vrta, osvanule su po celom gradu!

Ministar i njegova stranka počeli su da nas proganjaju. Finansijska inspekcija danima nije izlazila iz moje agencije i njegove antikvarnice – tražili su bilo kakav dokaz kojim bi nam mogli nauditi.

Bila sam van sebe... Iskreno, nisam naročito marila sa kim se moji klijenti privatno viđaju, sve dok to ne ugrožava moj miran san i ne komplikuje posao koji, inače, sa lakoćom radim.

I sada se uznemirim kada se toga setim. Prava sam budala! Koga je briga za to? Svi su to ionako već zaboravili. I novinari koji su o tome pisali. I grof i balerina. Svi! Samo ja još uvek pamtim.

Dobro je što sam se udala i što odlazim. Možda bih poludela sa takvim klijentima. A možda poludim i sada, ako avion ne krene.

Marina Bulatović Barny

Konačno nam se obratio kapetan – polećemo za koji minut.

O, bože, o Sveti Nikola, hvala vam na svemu!

Stjuardesa kratke plave kose i zanosnih crvenih usana me opominje da isključim mobilni.

Vezujem pojas i krećem u susret novom životu.

Zbogom, moj Beograde!

Šetam se po aerodromu u Minhenu i čekam let za Damam, a vreme kao da je stalo. Otvaram laptop i čitam stare Selenine mejlove.

Upoznale smo se pre nekoliko meseci i uživamo u zavodljivom šarmu novog prijateljstva. Selenina je starija od mene, ali je mlada duhom, simpatična i vrlo zabavna.

From: selenas57toronto@gmail.com

To: nina3bulat@yahoo.ca

Sent: sub, 29. septembar 2007, 09:21

Subject: Čestitke

Draga Nina,

Čestitam! Vidim da je prošlo i crkveno venčanje.

Haljina ti je lepa. Samo, možda, malo kratka? Ili sam ja već matora?

Ti znaš kako se ja oblačim. Moj „stil“ je sve jednostavniji i jednostavniji.

Evo, gledam već pola sata u tvoje čizme – bele i do kolena. Veoma smela kombinacija. Uvećavam fotografije: ikone i freske po zidovima, oltar, sveće i tvoje bele čizme.

Zaista te niko nije ukorio? Ni sveštenik? Čak ni Filipova mama?

E, to ne mogu da verujem...

Ko je na fotografiji pored Filipa i tebe? Veoma ličite. Možda tvoja sestra?

Mnogo pozdrava i poljubaca iz Toronta,
Selenina